

Arrest

nr. 218 080 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat N. DIRICKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.C.L.D., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 30 mei 1975 in Armenia in het departement Quindio. U bent katholiek. U maakte uw middelbare school af en studeerde twee jaar criminologie. U vond geen werk naar uw diploma en werd nadien kinderoppasser. Daarnaast werkte u als poetsvrouw. Uw vader woont nog in Armenia, uw moeder overleed zo'n 22 jaar geleden. U heeft 4 zussen die nog in Armenia wonen.

U weet al heel lang dat u lesbienne bent en had in Colombia ook verschillende relaties met vrouwen. U verliet Colombia uiteindelijk omdat u problemen kreeg met onbekende leden van een gedemobiliseerde paramilitaire organisatie gelinkt aan een criminele bende. Zij begonnen u lastig te vallen omdat u een relatie had met een andere vrouw, P.. In maart 2016 werd u aan een bushalte benaderd door een onbekende man die u zei dat het jammer was dat u niet op mannen viel. Hij nam uw arm vast en toen u zich probeerde los te rukken stak hij u met een metalen wapen. Hij zei dat u diende op te letten en dat ze wisten dat u uw vriendin naar Cali had gebracht. U diende naar het ziekenhuis te gaan voor verzorging. U diende echter geen klacht in bij de politie. Daarnaast werd u opgebeld door mogelijk leden van die onbekende paramilitaire/criminele organisatie. Er werd u meegedeeld dat u op hun lijst stond en diende te verdwijnen. Ze wilden Colombia zuiveren van homo's en lesbiennes. Andere keren nam uw vader de telefoon op en werd er niks gezegd. U vermoedt dat het weer dezelfde personen waren. U stapte niet naar de autoriteiten. Op een dag werd u benaderd door een vrouw. Ze duwde u plots op de grond en gooide urine over u. Later in juni 2016 werd u in het park in Cali aangesproken door een kerel. U liep daar met uw vriendin en jullie werden achtervolgd. De man begon jullie te beledigen en zei dat jullie moesten opletten. U diende hem van repliek waarop hij u op de grond duwde. Hij nam een schaar en knipte uw haar gedeeltelijk af. U ging uiteindelijk wel klacht indienen bij de politie van Cali in juni 2016. De politie noteerde uw klacht en zou een onderzoek uitvoeren. U bleef echter bang en enkele maanden later verliet u Colombia. U had intussen de relatie met P. stopgezet. U reisde op 7 augustus 2016 met uw paspoort via Spanje naar België. U kwam hier aan op 8 augustus 2016 en vond onderdak bij een vriendin. U diende uiteindelijk op 12 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u nog problemen omwille van uw seksuele geaardheid met een paramilitaire organisatie of een criminele bende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart, de klacht die u indiende bij de politie in Cali en enkele medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, als bewezen. Het stelt uw seksuele geaardheid ook niet in vraag. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia. Uit die objectieve informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuele personen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

Met betrekking tot de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld en die de oorzaak van uw vlucht uit Colombia vormen, dient echter te worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn. Het is namelijk merkwaardig dat u verklaart plots, zonder enige aanleiding, problemen te hebben ondervonden in Colombia omwille van uw seksuele geaardheid. Uw problemen begonnen immers pas in maart 2016, maar daarvoor kende u nooit enig probleem omwille van uw seksuele geaardheid, ondanks het feit dat u zich al lang geleden bewust was geraakt van uw geaardheid en ook al verschillende relaties met vrouwen heeft gehad (CGVS,. 11, 25).

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk problemen te hebben gekend met leden van een gedemobiliseerde paramilitaire/criminele bende wegens uw geaardheid. In maart 2016 zou u plotseling door een onbekende man met een baard zijn aangevallen toen u op de bus stond te wachten (CGVS, p. 11). U heeft er geen idee van waarom u plots werd gevisieerd (CGVS, p. 11). U stond immers gewoon aan de bushalte te wachten. U denkt dat "ze" u mogelijk eerder gevolgd moeten hebben maar eigenlijk weet u het niet, het zou ook kunnen dat er over u geroddeld werd (CGVS, p. 11). U weet ook niet wie deze man is die u aanviel en u hebt hem nadien ook nooit meer gezien (CGVS, p. 11). U vermoedt dat hij banden heeft met een gedemobiliseerde organisatie. Het is niet duidelijk waarop u dit vermoeden baseert. U weet ook niet waarom u plotseling gevisieerd zou worden wegens uw geaardheid, gezien u nooit eerder problemen hebt gekend hierdoor.

Hoewel u fysiek wordt aangevallen gaat u hierover geen klacht indienen bij de politie (CGVS, p. 12). U wijt dit aan de zenuwen (CGVS, p. 12). Nochtans kan men verwachten dat u op zijn minst een poging zou ondernemen klacht te gaan indienen, te meer u fysiek verwond werd door die onbekende persoon. Het feit dat u teveel zenuwen had is hiervoor geen afdoend excuus. U had zich eventueel kunnen laten vergezellen door iemand van uw familieleden, gezien uw zussen op de hoogte waren en ook niet negatief stonden tegenover uw geaardheid.

Vervolgens werd u op een dag opgebeld door iemand die verklaarde van een gedemobiliseerde groepering te zijn en gelinkt te zijn aan een criminele bende (CGVS, p. 10, 11). Deze persoon vertelde u dat u voorzichtig diende te zijn en dat u op hun lijst met te viseren personen stond. U kan echter niet zeggen over welke gedemobiliseerde groepering dit zou gaan, dat zou u immers niet gezegd zijn (CGVS, p. 12). Het is merkwaardig dat u iemand u zou opbellen en vertellen van een "gedemobiliseerde groepering met een criminele bende" te zijn zonder u precies te zeggen de welke. Er werd gewaarschuwd dat men u zou ontvoeren. Er werd nadien echter nooit enige poging gedaan om deze bewering uit te voeren (CGVS, p. 12). U verklaart dat "ze" u verschillende keren hebben opgebeld (CGVS, p. 11, 12). Echter berust dit op een louter vermoeden van uw kant daar u moet toegeven dat u zelf slechts eenmaal de telefoon heeft opgenomen (CGVS, p. 12). De overige keren werd de telefoon opgenomen door uw vader en werd er zelfs niks gezegd (CGVS, p. 12). U kan dus niet weten of het dezelfde personen waren die u belden en of de telefoontjes überhaupt wel voor u bedoeld waren. U geeft dit uiteindelijk toe maar verklaart schrik te hebben gehad dat ze u terug zouden contacteren, iets wat echter niet is gebeurd (CGVS, p. 12).

Vervolgens wordt u in mei 2016 opnieuw aangevallen (CGVS, p. 13). Dit keer gooit een onbekende vrouw urine over u (CGVS, p. 12). U vermoedt dat deze vrouw ook deel uitmaakt van de gedemobiliseerde groepering of contacten had met hen, maar ook dit berust op een louter vermoeden (CGVS, p. 12). U kende de vrouw niet. Opnieuw dient u geen klacht in en wijt u dit aan de zenuwen (CGVS, p. 12, 13). Vervolgens wordt u even later door een onbekende man in een park achtervolgd en aangesproken. Hij beledigde u en uw vriendin waarop u zich verdedigde. U werd tegen de grond geduwd en hij knipte uw haar af (CGVS, p. 11). Uw vriendin P. die bij u is wordt dan weer met rust gelaten (CGVS, p. 13). U besluit deze keer wel klacht in te dienen bij de politie te Cali (CGVS, p. 11, 13). Uw klacht wordt genoteerd, de politie vraagt u ook waarom u niet eerder klacht bent gaan indienen (CGVS, p. 13). U besluit echter het land te verlaten nog vooraleer het onderzoek afgerond is (CGVS, p. 5).

Het dient gezegd dat het onwaarschijnlijk is dat u plots op verschillende momenten door onbekende mensen wordt aangevallen omwille van uw seksuele geaardheid. U stelde dat u nooit in het openbaar iets liet merken van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 15). Dat deze verschillende incidenten gelinkt zijn aan een paramilitaire/criminele benden die u omwille van uw geaardheid viseerde hebt u echter niet aannemelijk gemaakt. Dit is louter een vermoeden van uw kant. Bovendien is het opvallend dat, ondanks een ernstig dreigement dat u op een lijst van gevisieerde mensen stond, er verder niks gebeurt behalve twee minder ernstige aanvallen. Ook is het feit dat u pas bij het laatste incident klacht gaat indienen een negatieve aanwijzing voor de geloofwaardigheid van deze feiten.

Bovendien dient worden opgemerkt dat u op 7 en 8 augustus 2016 via legale weg naar België bent gereisd. U heeft echter vervolgens 9 maanden gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, namelijk op 12 mei 2017. Dat u pas zo laat na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. U kan geen gegronde redenen geven voor deze laattijdigheid.

Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere maanden wacht alvorens deze aan te vragen. U verklaart dat u bij aankomst in België niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot het aanvragen van internationale bescherming (CGVS, p. 27). Later pas zou u via een jongen op de hoogte gebracht zijn en meer informatie hebben gevraagd bij een advocaat (CGVS, p. 27). Dit kan echter niet overtuigen daar u ook verklaart sinds uw aankomst bij een vriendin te logeren die reeds lange tijd in België woont (CGVS, p. 27). Zij wist van uw situatie en problemen af (CGVS, p. 27). Men kan dan ook aannemen dat ze u meer informatie kon verstrekken of dat u haar om meer informatie kon vragen over wat u kon doen. Dit doet vermoeden dat u om andere redenen dan een werkelijke nood aan internationale bescherming een verzoek doet.

Bovendien moet het Commissariaat-generaal opmerken dat, wanneer er u wordt gevraagd of u naast uw asielaanvraag, waarvan de geloofwaardigheid in vraag wordt gesteld, nog andere elementen hebt om te doen gelden, u geen andere problemen of elementen heeft aangehaald (CGVS, p. 25, 29). In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen in Colombia niet gemakkelijk is en dat er zich problemen kunnen voordoen. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land want zij passen in de context van ongeloofwaardig geachte feiten. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Zo stelt het Commissariaat-generaal vast dat u 43 jaar bent en dat u werkte als poetsvrouw (CGVS, p. 6) en in het bezit bent van een diploma (CGVS, p. 6). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden. Daarnaast verklaart u zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van uw geaardheid of gediscrimineerd te zijn omwille hiervan (CGVS, p. 25). Het enige dat er kon gebeuren is dat mensen negatieve commentaar gaven (CGVS, p. 25). U stelt eveneens dat de politie u wel zou willen helpen met uw klacht maar er andere prioriteiten zijn voor de politie (CGVS, p. 27). Aldus blijkt ook niet dat de Colombiaanse autoriteiten u omwille van uw geaardheid geen bescherming wilden bieden, integendeel, ze merkten zelf op dat u eerder naar hen had moeten stappen met uw klachten, zo verklaarde u (CGVS p. 13). Zelf hebt u ook nooit problemen gekend met de autoriteiten (CGVS p. 27). Bovendien verliet u al het land nog voor het onderzoek naar de bedreigingen werd afgerond, ook al hadden zich in de maanden nadien geen verdere incidenten meer voorgedaan.

Daarnaast benadrukt het Commissariaat-generaal eveneens dat u verschillende homoseksuele relaties hebt gehad. U had gedurende meer dan 20 jaar relaties met vrouwen (CGVS, p. 9, 16, 18, 21). U ging naar de basket samen met uw vriendin Beatrice (CGVS, p. 21), ging naar de cinema (CGVS, p. 23), naar het park (CGVS, p. 22), naar de discotheek (CGVS, p. 26), en uit eten (CGVS, p. 19, 20) met uw partners. De context waarin u leefde heeft u dus duidelijk niet belet gedurende vele jaren uw homoseksualiteit in Colombia te beleven. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw relatie met uw familieleden goed is (CGVS, p. 8). Hoewel uw zussen in eerste instantie wat afstandelijk reageerden op uw onthulling hebben ze zich er nu volledig bij neergelegd en steunen ze u ten volste (CGVS, p. 14). U heeft nog steeds een goed contact met uw zussen (CGVS, p. 8, 9). Uw vader zou niet op de hoogte zijn. U vermoedt dat hij niet positief zal reageren op het feit dat u op vrouwen valt maar eigenlijk is dit slechts een vermoeden. U heeft er immers nooit met uw vader over gesproken en zelf heeft hij ook nooit dergelijke uitspraken gedaan. U denkt dat hij verwacht dat zijn dochters hem kleinkinderen zullen geven (CGVS, p. 14). Daarnaast zouden ook uw vrienden niet allemaal op de hoogte zijn van uw geaardheid. Echter denkt u dat ze niet slecht zullen reageren. U denkt dat ze in eerste instantie verbaasd zullen zijn en vervolgens veel vragen zullen hebben (CGVS, p. 24). Dit wijst erop dat u kan terugvallen op een goed sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia.

Bovendien wijzen uw verklaringen erop dat u zich vandaag nog kunt beroepen op de steun van uw zussen, met wie u trouwens nog altijd zeer regelmatig contact hebt (CGVS, p. 9, 10). Bijgevolg stelt het Commissariaat-generaal vast dat u sociaal niet geïsoleerd bent en dat sommige leden van uw familie u blijven steunen. Het feit dat uw vader nog niet op de hoogte is van uw geaardheid doet hier geen afbreuk aan. Hierbij dient nog te worden vermeld dat hoewel u aangeeft dat homoseksualiteit niet overal aanvaard wordt in de Colombiaanse maatschappij, u aangeeft hier zelf nooit mee geworsteld te hebben en zich goed te voelen met uw geaardheid (CGVS p. 15-16, 21).

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen.

Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Colombia persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Aangezien u geen andere feiten dan de uiteengezette feiten aanhaalt met het oog op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en diezelfde feiten niet geloofwaardig worden geacht, dient te worden geconcludeerd dat er geen "ernstige redenen zijn om aan te nemen" dat u wegens diezelfde feiten een reëel risico op "de doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen" in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het departement Quindio te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in Armenia in het departement Quindio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit, nationaliteit en reisweg aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De klacht die u heeft neergelegd bij de politie van Cali kan enkel dienen als ondersteunend element bij geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien betreft het slechts een neerschrift van hetgeen u aan de politie heeft verteld, dit zonder enige verificatie. De medische documenten die u neerlegt tonen aan dat u in behandeling was bij een algemeen geneesheer die opmerkte dat u psychologische klachten heeft en u door werd verwezen naar een psychiater. Uit deze documenten blijkt niet wat er aan de oorsprong van uw klachten ligt. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 december 2018 een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM, schending van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht".

Waar verweerder het ongeloofwaardig acht dat verzoekster 'plots' problemen kende, stelt verzoekster dat problemen plots kunnen ontstaan en dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert er wel degelijk een aanleiding is, met name haar geaardheid.

Verzoekster benadrukt dat zij zich nooit in het openbaar heeft geuit als homoseksueel en vermoedt dat dit de reden is waarom ze eerder geen problemen kende. Zij stelt te vermoeden dat men erop uitgekomen is, wat ook blijkt uit de aanvallen op haar persoon.

Verder stelt verzoekster wel degelijk een klacht te hebben ingediend aangaande *“de verschillende aanvallen die zich tegenover haar persoon hebben voorgedaan”*. Zij betoogt voorts dat rekening moet gehouden worden met de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* (*“State authorities, especially the police, are reported to participate in violent acts against persons of diverse sexual orientations and/or gender identifies. In its report for the Committee against Torture, Colombia Diversa recorded 212 incidents of police violence in the period 2008 - 2014. Moreover, police reportedly often fail to acknowledge the existence of prejudice as the primary cause of violent incidents against persons of diverse sexual orientations and/or gender identifies; in some cases such incidents are reportedly classified as personal violence having been caused by the behaviour of the victim.”*) en stelt dat het voor haar niet zo eenvoudig is om klacht in te dienen omwille van haar problematiek. Ze legt uit dat dit de reden is waarom ze talmde en dat het gegeven dat zij hieromtrent zenuwachtig is, in deze context moet worden geplaatst. Verzoekster voegt eraan toe dat het relaas in de Colombiaanse context moet worden geplaatst, niet in die van een westerse of Belgische.

Waar verweerder het ongeloofwaardig acht dat verzoekster de identiteit van haar aanvallers niet kent, verwijst zij opnieuw naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* (*“The Court further noted that “According to the cases recounted before the Special Follow-Up Board of the Constitutional Court, a recurring cause of displacement for these women is the intimidating presence of illegal armed groups”*). Zij stelt dat deze gewapende en illegale groeperingen een gevaar voor homoseksuelen vormen.

Wat betreft haar laattijdig verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster dat zij bij aankomst geen kennis had van de procedure en zodra ze er via een vriend kennis van kreeg onmiddellijk een verzoek indiende.

Verzoekster betoogt dat het feit dat zij steeds heeft gewerkt, relaties heeft gehad met vrouwen, haar zussen kennis hebben van haar geaardheid, ze kan terugvallen op een sociaal netwerk niet wegneemt dat zij nog steeds problemen kan hebben omwille van haar geaardheid bij een terugkeer naar Colombia. Zij verwijst opnieuw naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* (*“It should be borne in mind that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities cannot be expected to change or conceal their identity in order to avoid persecution.”*).

Verder meent verzoekster dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Zij verwijst opnieuw naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”*.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal haar lesbische geaardheid erkent en dat uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* blijkt dat zij bij een terugkeer omwille van haar geaardheid het risico loopt te worden aangevallen. Verzoekster betoogt dat men van haar niet kan verwachten dat ze verandert of haar geaardheid verbergt.

Verzoekster wijst erop dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of verzoekster wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, wat zoals uiteengezet zeker het geval is.

In het verzoekschrift wordt verzocht dat verzoekster *“zou worden gehoord door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigt en het dossier terugstuurt naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alleszins de bestreden beslissing hervormt en verzoekster erkent als politiek vluchteling minstens haar het subsidiaire beschermingsstatuut verleent.”*

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaarde Colombia te zijn ontvlucht omdat ze er problemen kreeg met een gedemobiliseerde paramilitaire organisatie omwille van haar lesbische geaardheid.

2.3.2. Verzoekster, toen intussen een volwassen vrouw was van 41 jaar (thans 44 jaar), weet echter niet aannemelijk toe te lichten dat zij plots en zonder aanleiding op verschillende momenten door onbekende mensen werd aangevallen omwille van haar seksuele geaardheid. Zo stelde zij dat haar problemen in maart 2016 begonnen, maar dat zij daarvoor geen enkel probleem kende omwille van haar seksuele geaardheid, niettegenstaande verzoekster zich reeds lange tijd bewust was van haar seksuele geaardheid en verschillende lesbische relaties heeft aangegaan (notities van het persoonlijk onderhoud van 20 augustus 2018 (hierna: notities), p. 8, p. 11, p. 13-14, p. 25). Verzoekster weet aldus niet hard te maken dat zij gevisieerd werd omwille van haar seksuele geaardheid.

2.3.3. Verzoekster gaf aan dat ze in maart 2016 plotseling werd aangevallen door een onbekende man met een baard en een hoed toen ze op de bus stond te wachten (notities, p. 10-11), maar stelde niet te weten waarom ze net dan gevisieerd werd omwille van haar geaardheid (notities, p. 11). Verzoekster verklaarde te denken dat *“men ons volgde of dat er werd gebabbeld over ons, ik weet het niet”*, wist niet wie deze man was en stelde dat ze hem nadien nooit meer gezien heeft (notities, p. 11). Verzoekster verklaarde te vermoeden dat hij banden heeft met een gedemobiliseerde organisatie (notities, p. 11), doch licht niet toe waarop zij dit vermoeden baseert (notities, p. 11). Verzoeksters vage verklaringen over deze aanval en haar onbekende aanvaller komen verzonnen voor. Dit klemt te meer nu verzoekster aangaf dat ze geen klacht indiende bij de politie (notities, p. 12). Immers kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster op zijn minst een poging zou ondernemen om een klacht in te dienen, nu zij (beweerdelijk) fysiek verwond werd door de onbekende persoon. Verzoeksters uitleg, dat ze zenuwachtig was (notities, p. 12), kan bezwaarlijk verschonen dat ze geen klacht indiende nu een aanval uiteraard onrust meebrengt en temeer ze een goed sociaal netwerk had in Colombia en zich aldus had kunnen laten vergezellen.

2.3.4. Verzoekster stelde vervolgens dat ze werd opgebeld door iemand die verklaarde van een gedemobiliseerde groepering te zijn en gelinkt te zijn aan een criminele bende (*“Ik kreeg ook oproepen op de telefoon, ze zeiden me dan we zijn een gedemobiliseerde groep en we hebben criminele bende en we zijn actief in vaie del norte en el cindio. En dat ik moest opletten want ze hadden me al op een lijst om me te doen verdwijnen, want hun bedoeling was om al de lesbiennes en homo's te zuiveren.”* notities, p. 11). Verzoekster wist echter niet welke gedemobiliseerde groepering haar belde (*“Ze zeiden niet van welke, gewoon dat ze gedemobiliseerde groep waren en een criminele bende hadden.”*, notities, p. 12). Verzoeksters verklaringen blijven vaag en onvoldoende om aan te nemen dat iemand haar telefonisch zou bedreigd hebben.

Waar verzoekster aangaf dat ze haar verschillende keren hebben opgebeld (notities, p. 11-12), berust dit op een louter vermoeden, gezien zij verklaarde dat zij de telefoon zelf slechts eenmaal heeft opgenomen en haar vader de overige keren opnam, maar dat niets werd gezegd (notities, p. 12). Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakte eerder aangevallen te zijn geweest, dan kan nog minder worden aangenomen dat ze gericht wordt gebeld door iemand die zich zonder nadere toelichting, introduceert als iemand van “*een gedemobiliseerde groepering*” en “*een criminele bende*”. Verder stelde verzoekster dat ze werd gewaarschuwd dat men haar zou ontvoeren, maar dat er hiertoe geen enkele indicatie hiervoor was, noch poging werd ondernomen om deze bewering uit te voeren (notities, p. 12). Verzoekster maakt met haar vage verklaringen en loutere vermoedens niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk bedreigd werd via de telefoon.

2.3.5. Ook de vermeende aanval in mei 2016 komt niet geloofwaardig voor. Zo stelde verzoekster dat een onbekende vrouw urine over haar goot (notities, p. 12) en dat ze vermoedde dat deze vrouw ook deel uitmaakte van de gedemobiliseerde groepering of contacten had met hen (notities, p. 12). Opnieuw berust verzoekster zich op een louter vermoeden. Indien verzoekster werkelijk meermaals werd aangevallen, bedreigd werd via de telefoon en ervan overtuigd was dat zij geïdendeerd werd door een gedemobiliseerde groepering, dan kan niet worden ingezien dat zij geen stappen ondernam. De Raad herneemt dat zenuwen (notities, p. 12-13) niet kunnen verschonen dat verzoekster naliet klacht in te dienen, temeer nu dit niet het eerste incident was volgens verzoekster. Aangezien verzoekster niet door zenuwen belemmerd werd om het vliegtuig naar een ander continent te nemen kan evenmin worden aangenomen worden dat ze onmogelijk naar de politie kon te stappen die meteen in het bereik was.

2.3.6. Verder stelde verzoekster dat ze in juni naar Cali ging, waar ze in het bijzijn van haar vriendin P. in een park door een onbekende man werd achtervolgd en aangesproken. Verzoekster verklaarde dat hij haar en haar vriendin beledigde, haar tegen de grond duwde en haar haar afknipte (notities, p. 11). Verzoekster gaf aan dat ze deze keer wel klacht indiende, bij de politie in Cali, en omschreef hun reactie als volgt “*Ze hebben mijn verklaring afgenomen, ze hebben me verder niks gezegd, ze zouden gewoon afwachten wat er zou gebeuren, ze zeiden me ook waarom ik niet eerder een aanklacht had ingediend, en ik zei dat ik niet in staat was omwille van de zenuwen en de angst*” (notities, p. 13). Verzoekster gaf nog aan dat haar vriendin P. geen klacht indiende, omdat alleen verzoekster werd aangevallen, en dat P. geen problemen kende (notities, p. 13). Nochtans is niet onredelijk aan te nemen dat, indien verzoekster geïdendeerd werd omwille van haar seksuele geaardheid, ook P. als verzoeksters partner zou worden geïdendeerd. Tevens dient opgemerkt dat verzoekster besloot het land te verlaten nog vooraleer het onderzoek betreffende haar klacht afgerond was (notities, p. 5).

2.3.7. Wat betreft de door verzoekster voorgelegde klacht, dient opgemerkt dat een klacht slechts een weergave is van verzoeksters verklaringen en aldus op zich geen bewijs vormt dat de door haar verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden en de verklaarde feiten enigszins waarachtig zijn.

2.3.8. Gelet op voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zonder concrete aanleiding opeens omwille van haar seksuele geaardheid - waarvan zij beweerdelijk in het openbaar overigens nooit iets liet merken (notities, p. 15) - plots zou worden aangevallen door verschillende onbekende mensen die, naar verzoeksters vermoeden, tot “*een*” gedemobiliseerde groep zouden behoren. Dit klemt temeer nu er, ondanks een ernstig dreigement dat verzoekster op een lijst van geïdendeerde mensen stond, niks gebeurt behalve twee minder ernstige incidenten.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster pas op 12 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds op 8 augustus 2016 in België was aangekomen en er meer dan negen maanden verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Verzoeksters bewering dat zij bij aankomst in België niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot het aanvragen van internationale bescherming (notities, p. 27) en dat zij pas later via een jongen hiervan op de hoogte gebracht werd, waarna ze meer informatie vroeg bij een advocaat (notities, p. 27) kan niet overtuigen, nu verzoekster verklaarde dat ze sinds haar aankomst bij

een vriendin logeert die reeds lange tijd in België woont (notities, p. 27). Het is redelijk aan te nemen dat deze vriendin, die van verzoeksters situatie en problemen afwist (notities, p. 27), meer informatie zou verstrekken aan verzoekster, minstens dat verzoekster haar zou gevraagd hebben welke stappen ze kon ondernemen.

2.3.10. Verder kan nog worden opgemerkt dat verzoekster haar paspoort reeds op 1 april 2016 werd afgeleverd, terwijl verzoekster verklaarde dat ze pas besliste Colombia te verlaten na het indienen van haar klacht in juni (notities, p. 5). Verzoekster wist niet toe te lichten waarom ze in april 2016 een paspoort nodig had (*“Waarom heeft u in april uw paspoort aangevraagd?”*, *“Ik had het paspoort nodig voor, stilte, ik had die aangevraagd om die te hebben als doc, maar niet (tolk ze heeft zin niet afgemaakt)”*, *“Maar niet?”*, *“Ik heb die gevraagd om die te hebben, voor als ze u eens vragen, er was toen ook iets dat die toen veel goedkoper waren, als je die op dat moment vroeg waren die blijkbaar veel goedkoper, het had altijd daarmee iets te maken”*, notities, p. 28). Dergelijke vaststellingen wijzen erop dat verzoekster reeds voor de verklaarde vluchtmotieven besloten had Colombia te verlaten en ondergraven verder de waarachtigheid van haar voorgehouden vluchtmotieven.

2.3.11. Verder kan niet blijken dat verzoekster omwille van haar seksuele geaardheid problemen heeft gekend in Colombia. Zo werkte verzoekster als kinderoppas en poetshulp en is ze in het bezit bent van een diploma (notities, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoekster financieel onafhankelijk is, alsook dat haar seksuele geaardheid haar niet heeft belet om gedurende vele jaren in Colombia een beroepsleven te leiden en uit te bouwen. Verzoekster verklaarde trouwens zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van haar geaardheid of gediscrimineerd te zijn omwille hiervan (*“Voor de problemen in maart 2016 ooit problemen gekend of discriminatie gevoeld om wie u bent?”*, *“Nee, nooit”*, notities, p. 25) terwijl verzoekster reeds 41 jaar was toen ze vertrok uit Colombia. Verzoekster gaf aan dat het enige dat er kon gebeuren is dat mensen negatieve commentaar gaven (notities, p. 25). Verder gaf verzoekster aan dat de politie haar wel zou willen helpen met haar klacht maar dat deze andere prioriteiten hadden (*“Nee, er wordt wel geholpen, maar wat je vaak ziet is dat de zaak wordt gesloten omdat ze andere prioriteiten hebben”*, notities, p. 27). Hieruit vloeit geenszins voort dat de Colombiaanse autoriteiten haar omwille van haar geaardheid geen bescherming wilden bieden, integendeel, ze merkten zelfs op dat verzoekster eerder naar hen had moeten stappen met haar klachten (*“ze zeiden me ook waarom ik niet eerder een aanklacht had ingediend”*, notities, p. 13). Verzoekster stelde dat ze zelf nooit problemen met de autoriteiten heeft gekend (notities, p. 27) en verliet Colombia bovendien nog voor het onderzoek van de politie was afgerond.

2.3.12. Uit het administratief dossier en alle neergelegde stukken en afgelegde verklaringen blijkt dat verzoekster gedurende meer dan 20 jaar verschillende homoseksuele relaties aangegaan heeft in Colombia (notities, p. 16, p. 18, p. 21). Verzoekster verklaarde dat ze zich in het openbaar begaf met haar respectievelijke vriendinnen. Ze ging met haar partners naar de basket ging met haar vriendin B. (notities, p. 21), naar het park (notities, p. 22), naar de cinema (notities, p. 23), naar de discotheek (notities, p. 26) en uit eten (notities, p. 19, p. 20). Verzoekster was aldus in staat gedurende haar volwassen leven haar lesbische geaardheid in Colombia te beleven. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze een goede band met haar familie onderhield (*“Hoe is de relatie met uw familie?”*, *“Heel goed met mijn zussen en met mijn vader”*, notities, p. 8). Zo zijn verzoeksters zussen op de hoogte van haar geaardheid en steunen zij - na initieel wat afstandelijk te hebben gereageerd op haar onthulling tien jaar geleden - verzoekster volledig (notities, p. 14, p. 15). Bovendien heeft verzoekster nog steeds een goed contact met haar zussen (notities, p. 9). Verzoekster gaf aan dat haar vader niet op de hoogte is, maar dat ze vermoedt dat hij hier slecht op zou reageren (notities, p. 14). Daargelaten dat dit slechts een vermoeden is, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat haar zussen verzoekster steunen. Daarnaast zouden ook verzoeksters vrienden niet allemaal op de hoogte zijn van haar geaardheid, maar gaf verzoekster aan dat ze dacht dat ze niet slecht zouden reageren (notities, p. 24). Uit voorgaande blijkt dat verzoekster kan terugvallen op een goed sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia en dat zij zich kan beroepen op de steun van haar zussen. Tevens kan nog worden opgemerkt dat, hoewel verzoekster stelde dat homoseksualiteit niet overal aanvaard wordt in de Colombiaanse maatschappij, zij verklaarde dat zij zich er goed voelde en dat dit geen invloed had op haar (*“Het kan dat de maatschappij het niet aanvaard, maar ik voel me daar wel goed bij, hetgeen wat, het feit dat de maatschappij he niet aanvaard, benadeelde me niet rechtstreeks, had geen invloed, wat voor mij belangrijk was was wat mijn familie er van dacht”*, notities, p. 24).

2.3.13. De door verzoekster voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

Verzoeksters paspoort en identiteitskaart tonen haar identiteit, nationaliteit en reisweg aan, wat niet ter discussie staat. De medische documenten tonen aan dat verzoekster in behandeling was bij een algemeen geneesheer die opmerkte dat verzoekster psychologische klachten heeft en zij door werd verwezen naar een psychiater. Uit deze documenten blijkt echter niet wat er aan de oorsprong van haar klachten ligt. Hoe dan ook benadrukt zijn psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Bovendien kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.14. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die bovenstaande appreciatie in een ander daglicht kan stellen.

2.3.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of verzoekster wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, gaat zij eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

2.4.3. Uit de "*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.4.4. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, het land van nationaliteit van verzoekster, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekster afkomstig is, *in casu* de stad Armenia in het departement Quindio.

2.4.5. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat voor burgers in Armenia in het departement Quindio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK